

Ung

W-184.

Occipitalia W-184.
potipin in carmina gratul.
von Dr. W. Z.
(Caspiana u. alij peregrata)
Insta. praxinta. ~~184a.~~ 184a.)

V. C

GODOFREDO VAGENERO

IVTREBOGA SAXONI
PHILOSOPHIAE BONARVMQVE ARTIVM
MAGISTRO PEREXIMIO

SCHOLAE VITEMBERGENSIS

PRORECTORI

RECENS VOCATO LONGE DIGNISSIMO

PROSPERA QVAEVIS EX ANIMO

PRECANTVR

TRES AMICI SANCTIORES

INTERPRETE

IO. ANDREA LVTHERO

FREIBERGA HERMVNDVRO

FX quo tempore propius Tecum coniungere amicitiam integrum nobis fuit, incredibili quadam ac prope singulari sumus laetitia perfusi, propterea, quod insignis Tua atque exquisita eruditio, tum publice, tum in quotidianis priuatim sermonibus, toties inspectata, moresque humanitate perpoliti, et in primis ad priscam fidem ac modestiam compositi, quibus omnium Tibi uoluntates conciliare soles, maxima nos semper uoluptate affecerunt. Etenim, inde a pueris statim, Cl. TEVPITIO, Tuorum per id tempus studiorum in Vrbe patria moderatore nequaquam infelici, elegantioribus animum studiis ita praeparauisti, ut, eiuſdem iudicio, aetate adhuc tenera, dignus uiderere, qui Academiam adires. Verum longe alia Tibi mens, nec eorum probata fuit unquam consuetudo, qui cum primum Latine aut Graece uix mediocriter scribere coeperunt ac loqui, uehementi quodam abeundi pruritu altiores ad scholas properant, ubi, Icari more modoque prolapsi, stultitiae tandem suae poenas luere coguntur. Tu uero, Cl. VIR, priusquam peteres Academiam, egressus patria, in clytam Freibergam Hermundorum concessisti, ibique perhumaniter exceptus, ductu FRITSCHII, BEYERI, MOLLERI, HASSII, Virorum doctrinae politioris fama praestantium, tempestiue animus ad ueram applicuisti sapientiam, adeo, ut non modo in Tuis ipsis studiis ingentes breui sentires profectus, sed Commilitones quoque Tui in Te, uelut exemplum industriae luculentum, intueri iuberentur. Cuius ut rei faciamus fidem, haud immerito ad Testimonium uitae integre transactae, pietatis, uirtutis, industriae, uerecundiae, modestiae, illo tempore Freibergensibus insigniter comprobatae, idque literis expressum publicis, prouocamus, quo Te abeuntem ornandum esse, duxit Cl. Vir, et in patriae commodum natus, M. MOLLERVS, Gymnasii Freib. eo tempore Prorektor meritissimus, peridoneus ille, si quisquam alius, uirtutis Tuae existimator. Quare non poterant Amplissimi Freibergensium Urbis Patres facere, quin Te, singularis cuiusdam propensionis argumento, non fouerent modo benigne, uerum et aliquas Scholae muniorum partes, quas ibi *Collaboratoris* uocant, perbenigne ad Te deferrent, mente haud alia, quam, ut sua uirtuti ornamenta, praemia industriae, dilargirentur. Quo quidem per annum defunctus, et optimis quibusque tum linguis, tum artibus, haud uulgarem in modum adauctus, de consilio Parentum et Praeceptorum, hoc ante sexennium, Vitembergensium es Academiam, continuandorum causa studiorum, ingressus. In hac Musarum et religionis sede, non, uti mos est plerumque, praemittendis omnibus posthabitis, ad diuinarum rerum intelligentiam intempestiue Te conuertisti, sed aliarum prius rerum, sine quibus difficiliora uix ulla percipi fati commode possunt, decreta maxime necessaria, partim in publicis recitationibus,

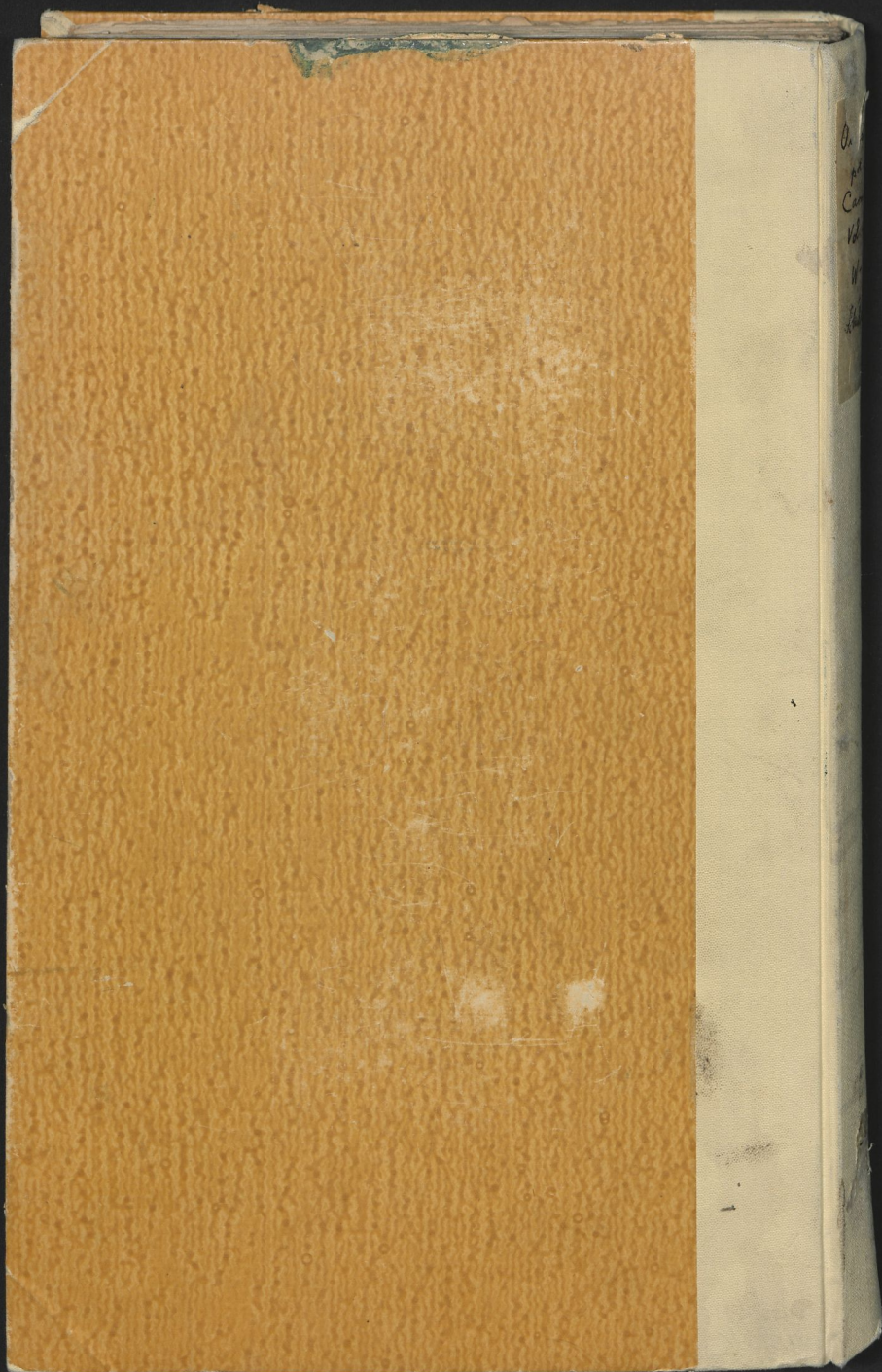
partim priuatis in scholis, perdiscere apud animum constituisti. Quod institutum collaudari hoc magis meretur, quo maiore mentis contentione elaborasti, ut non, more seculi uulgique corrupto, turbidiores quosdam sapientiae riuulos delibares, sed, limpidiorebus reclusis eius fontibus, pleno uelut ore nectar illud haurires. Neque uero quicquam indignum studiis fecisti Tuis, cum, emendatam loquendi scribendique rationem, quae in doctrina liberali primas facile tenet, eo diligentius Tibi comparandam esse, putares, quo longius ea celsiores illas mentes a plebeis seungere uideretur. Certe uerbis exprimere non possumus, quantopere nos semper affecerit perpolutum illud Tuum, atque ad ueterum plane similitudinem, perapto imitandi genere, effectum dicendi genus, quippe qui, ornate copiosaque uerba posse facere, partem esse non minimam eruditionis, cum sapientibus merito censemus. Ingentem hic poteramus cumulum afferre monumentorum ingenii Tui, nec minorem una Tuarum uim laudum, sed, ne modum, gratulandi officio praestitutum, transgredi uideamur, scientes de his uolentesque in praesentia filemus. Ceterum in hoc studiorum conatu cursuque idonei nunquam defuerunt Tibi moderatores, quorum e numero VATEROS, HEVCHEROS, ROESCHELIOS, VICHMANSHVSIOS, BERGEROS, KIRCHMAIEROS, PLANEROS, CLAVSINGIOS, SCHROETEROS, ZEIBIGIOS, VOLFIOS, DASCHIZKIOS, HOCHSEIENIOS, BECKEROS, pereximia celebres eruditione Viros, neque laudibus nostris, uerum suis metiendos meritis, nominasse, sufficiat, quos ita Tibi moris indolisque elegantia deuinxisti, ut, ope horum et consilio praeclare Te adiuuari, et intelligeres probe, et ingenue confitereris. Praeter uero ceteros, familiariter uixisti cum illustri SCHVRZFLEISCHIO, cuius praematurum adhuc obitum, summamque in omni literarum, maxime reconditarum, genere, peritiam, una cum Musis nostris, tanto fers acerbius, quanto cupidius publice priuatimque docenti nunquam non affuisti, industriam Tuam ita constanter comprobans, ut, uel ipse SCHVRZFLEISCHII, quod extat publice, testimonio, *neuter ab altero posse disungi* uideretur. Longum quoque nimis foret, exponere, quam libens ac laetus ad CNAVTHVM Tuum, commune et Musarum, et amicitiae nostrae, delictum, uentitaueris, ut artes disceres eas atque excoleres, quibus uniuersa humanitatis et elegantiae ratio continetur. Quo autem capaciore praeditus eras ingenio, hoc aegrius spatium literarum angustiorem continebare, compluresque per annos Sapientum in scholis exercitus probe ac praeparatus, ad coelestis illius ac diuiniore sapientiae studia successu haud infelicio digrediebaris. Tum demum LOESCHEROS, NEVMANNOS, VERNSDORFIOS, FEVSTKINGIOS, CHLADENIOS, Viros utique summos, sapientissimosque rerum diuinarum interpretes, continenter adire coepisti et audire, non sine Tuo singu-

lari, etiam hoc in genere literarum, incremento. Ita uero, confectis, ex animi sententia, studiorum rationibus, ne eruditionis, quas collegeris, opes Tibi soli seruare uidereris, haud semel, tum ex Morum Doctrina, tum ex Rerum Naturalium scientia, argumento disputandi deprompto, in conspectu confesluque omnium perpulchre stetitisti, cum et rationes, rationibus oppositis reponendas, ita haberes in promptu, ut uim ingenii, doctrinae copiam, differendi facultatem, suspicerent tantum non omnes ac comprobarent. Quibus rebus effectisti, ut non modo summum in studio sapientiae decus et insigne, laboribus pridem uigiliisque debitum Tuis, consentientibus Venerandorum Academiae Patrum suffragationibus, magnoque amicorum applausu, Tibi decerneretur, sed quoque, exploratis, cum Tua laude, ingenii uiribus, aperiendi scholas, bonasque artes publice priuatimque docendi, atque adeo eruditam ornamdi Rempublicam, Tibi potestas concederetur. Haud alia de causa factum est, ut, cum, superiori proxime tempore, Prorektoris in Schola huius Urbis Senatoria munus uacare coepisset, Patres Urbis, iidemque Urbis Scholae Ephori, Tuas mirati dotes, magno uoluntatum consensu, has Tibi partes offerrent, uix alium quenquam, Te idoneum magis, inueniri posse, persuasi. Cum igitur hodierno die, more atque instituto ueteri, solenniter in crediti commissique muneris ueluti possessionem sis immittendus, causae nos multae mouent et in primis graues, quamobrem Te, nouis auctum honoribus, ob tributa uirtuti Tuae praemia, decenti gratulatione plausuque prosequamur. DEVM uero O. M., autorem scholarum et statorem, ueneramur enixe et obtestamur, ut Te saluum semper atque incolumem, magno diuturnoque Scholae commodo, conseruare, perpetuaque, laudis perinde, ac fortunarum, accessione cumulare pergat, nec minus exoptatos Tibi successus, quam auspicia muneris, quod, magna cum gloria, consecutus es, fausta, largiatur. Minuat idem illud NVMEN, cui curae cordique Te, scimus, esse, labores ac molestias omnes, easdemque fructu laudis et famae, nunquam intermoriturae, compenset, cum praesertim eiusmodi sis prouinciam nactus, quam refugiunt plurimi, uel eam ob causam, quod, eos, qui, hoc in genere studii munerisque, publicis inseruiunt commodis, operae non parum, parum uero mercedis, manere, uident. Tu uero, Cl. VIR, bene interim ualeas, neque immemor uiuas nostri, diuinoque fultus auxilio, frendente quamuis orbe et orco, strenue res Tuas ac prospere, id est, ex Tuo nostroque, modis omnibus, atque omni tempore, quam optime Tibi cupientium, uoto, agas. Vittembergae in Saxonibus, IX. Calendas Septembres, A. C. MDCCLXII.

VITTEMBERGAE SAXONVM
EX OFFICINA SAMVELIS CREVSIGII

Ung. VI 184

184

V. C

GODOFREDO VAGENERO

IVTREBOGA SAXONI

PHILOSOPHIAE BONARVMQVE ARTIVM

MAGISTRO PEREXIMIO

SCHOLAE VITEMBERGENSIS

PRORECTORI

RECENS VOCATO LONGE DIGNISSIMO

PROSPERA QVAEVIS EX ANIMO

PRECANTVR

TRES AMICI SANCTIORES

INTERPRETE

IO. ANDREA LVTHERO

FREIBERGA HERMVNDVRO

